

осуети идеята за привличането на Българи. Струва си нашите русофили да се позамишлят върху това, да ли е умно да се упсваваме на Русия, или е опасно.

Докато Русия не се намеси активно против сръбските звърства във Македония, никой умей българи нѣма да ѝ върва на общицианията. Веднажъ се излъгахме, — да не се лъжемъ втори пътъ

Валандовската битка.

(Разговоръ съ г. Петръ Чаулевъ).

Нашъ единъ приятелъ сръбциналъ извѣстния войвода П. Чаулевъ за рогото доста се писа въ чуждия печатъ, че ръководилъ четитѣ въ Валандово, и не изпусналъ случая да го разпита за причинитѣ, които сж дали поводъ за това нападение. Ето какво казва Чаулевъ: Македонскитѣ революционери отъ 20 години изпълниха всички долини на Македония съ собственитѣ си кости. Македония и днесъ не е прѣстанала да храни скришно по горитѣ стотици свои синове, прогонени отъ непоносимия режимъ на гърци и сърби.

До балканската война въ редоветѣ на Макед. орган. влизаха само българи, а днесъ — отъ всички нации. Въпрѣки непоносимото положение въ страната ни, бѣхме рѣшили да не дѣйствуваме, защото се надѣваме, че Македонския въпросъ ще се разрѣши заедно съ всички висящи въпроси и нѣмаше защо да проливаме още кърви.

Напоследъкъ положението стана съвсѣмъ нетърпимо: любимецътъ на князъ Александра, майоръ Воинъ Поповичъ обикаляше цѣла Македония начело на една разбойническа банда отъ 400 души, въоръжена съ 2 картечници и двѣ орджия и всичко по събудено българско и турско убиваше, всички мори обезчестяваше, а добитъка и храната я взимаше и изпращаше въ стара Сърбия. До кждѣ стигна нѣговата злоба нека ви посоча само единъ случай, отъ който всѣкому ще настрѣхнатъ космитѣ и който е единъ отъ най голѣмитѣ причини за Валандовската сѣчь.

4—5 дена прѣди случката майоръ Поповичъ отива въ българското село Берово (Малешевско) и въ искането една мома, за да удовлетвори своя скотскитѣ си страсти, противопоставя му се селската попадня.

Поповичъ вързва попаднията, заедно съ момата и дава заповѣдъ да ги обѣсатъ на сръдъ селото. Слѣдъ нѣколко минути женитѣ били обѣсени. За станалото научава 7 годишното момиченце на попаднията и тича да види обѣсената си майка. Овиснало на краката ѝ, и почнало да проклина; послѣдвалъ заповѣдъ отъ майора: „и това е бугарашко, нали.“ Нѣколко куршуми повалватъ и нещастното момиченце подъ овисналата майка.

Наврѣдъ наоколо имаше наши чети. Това стана дознание на всички още вечерята. Търпението бѣше изчерпано. Казаха ни, че Воинъ Поповичъ заминалъ за къмъ Радовищъ, четитѣ бѣха по диритѣ му. Казаха ни, че заминалъ за Удово; на 20 мартъ цѣлия 14 полкъ който се намираще въ Удово и Валандовско заедно съ четата на Поповичъ биде обсаденъ. Момчетата се нахвърлиха готови да умратъ отколкото да търпятъ този

позоръ. Само два часа бѣха достатъчни за да пометатъ всичко сръбско.

— Воинъ Поповичъ убить ли е?
— Зная, че всички сж убити, а той удучи ли се въ обсадената мѣстност или не, незная положително.

— Кждѣ сж сега четитѣ?
— Всѣки по района си.
— Ще мируватъ ли за въ бждецѣ?
— Това ще зависи отъ поведението на сръбскитѣ власти.

— Какви сж вашитѣ загуби въ Валандово?

— Една десета отъ сръбскитѣ.
— Имаше ли турци съ васъ?
— Имаше и турци, и гърци и власи, убито е даже едно влахче Ризо Ивановъ.

— Вѣрно ли е, че четитѣ отстъпиха въ наша територия?

— Въ българска територия дойдоха съвсѣмъ малцина, които охраняваха нещастнитѣ бѣжанци.

— Какъ постъпи правителството спрямо дошитѣ тукъ?

— Обезоръжи ги и ги прѣгна изъ цѣла България.

— Вѣрно ли, че дошла на помощ на сърбитѣ гръцка войска?

— Вѣрно е! На 2¹/₂ часѣтъ слѣдъ обѣдъ отъ Мачкуевската гара обади се едно горско скорострѣлно гръцко орджие.

— Това орджие нанесе ли нѣкакви загуби на васъ?

— Уби нѣколко жени и дѣца отъ бѣжанцитѣ.

— Какво е положението на останалитѣ българи въ Македония?

— Това което гурцитѣ не можакъ да напостоятъ въ 500 год.; сърби и гърци унищожиха само въ 5 мѣсеци.

Майоръ Воинъ Поповичъ е сж щия онзи капитанъ, който при първото влизане въ Прилѣпъ уби учителя Лютвиевъ и вмѣсто да го накажатъ, сръбската главна квартира веднага го произведе майоръ.

ОТЗИВИ.

За незабравимата ни Добруджа.

Всѣки день пристигатъ бѣжанци отъ подло заграбената ни Добруджа, като напушатъ всичко родно и бърватъ да намѣрятъ спасение въ България. Тѣ разправятъ потрѣсающи нѣща за живота на нашитѣ братя въ тая наша незабравима Добруджа. Ромжнския бѣсъ е достигналъ до своя върхъ; всичко онова което остава здраво и е българско, сега е прѣдметъ на грозно прѣселѣване; обир, убийства, изнасилвания, това е обикновено нѣщо въ системата на управлението на Ромжния; живота на българина за тѣхъ е една плячка, която тѣ използватъ така, както имъ диктуватъ тѣхнитѣ интереси и тѣхната стрѣвъ за тиранизиране на едно население всичката вина на което е, че сж българи; да се оплаче българинъ отъ произволитѣ на властта е едно грозно прѣстѣпление, за което сжко отплаща оня, който е дрѣзналъ да сочи ромжнскитѣ власти за органъ на терора, което по просто казано значи: „дайте ни възможностъ да прогонимъ българския елементъ въ Добруджата и му отнемемъ всичкия имотъ съ ничтожна цѣна и по такавъ начинъ ще можемъ да си ширимъ, кончето изъ